

obou autorskoprávních koncepcí, kdy britská úprava umožňuje jak konstitutivní, tak i translativní převod, zatímco pro evropské autorské právo je translativní převod nepřipustný. Majetková práva se pak liší i způsobem jejich výčtu, kdy v českém autorském zákoně je jejich výčet považován za demonstrativní, zatímco v Británii řeší zákonodárce vymezení majetkových práv jejich taxativním vyjmenováním.

Také srovnání národních legislativ v oblasti výjimek a omezení autorských práv je bezesporu přínosné, neboť čtenáři umožňuje sledovat zásadní rozdíly v britské úpravě, a to nejen s legislativou českou, ale i komunitární – Informační směrnice.

V samém závěru práce se autor snaží o komparaci obou právních systémů z hlediska práv k audiovizuálním dílům, což je vzhledem k zásadním odlišnostem kontinentálního a anglo-amerického systému poměrně obtížné. Za zajímavou považuji zejména aplikaci principů výše zmíněných systémů na konkrétní institut práv k audiovizuálním dílům a následný přesah do praktického nakládání s těmito díly.

Podle mého názoru práce splňuje nároky kladené na obdobný druh prací a doporučuji ji k ústní obhajobě. V průběhu obhajoby se doporučuji zaměřit na jednotlivé formy užití audiovizuálních děl v českém a anglickém právu.

V Praze dne 22.3. 2009

JUDr. Alexandra Wunschová-Pujmanová
oponent